

اعجوبه عرفان در قرن چهاردهم

عارف بالله و سالک طریق حقیقت، آیت‌الله سید علی قاضی طباطبایی تبریزی استاد عرفان و اخلاق به‌نام بسیاری از مراجع و بزرگان حوزه‌های علمیه قم و نجف معتقد بود...

عارف بالله و سالک طریق حقیقت، آیت‌الله سید علی قاضی طباطبایی تبریزی استاد عرفان و اخلاق به‌نام بسیاری از مراجع و بزرگان حوزه‌های علمیه قم و نجف معتقد بود که بعد از مقام عصمت و امامت، در میان رعیت احدی در معارف عرفانی و حقائق نفسانی در حد محی‌الدین عربی نیست و کسی به او نمی‌رسد. به گزارش ایسنا، امروز هفتم فروردین صد و پنجاه و پنجمین سالروز تولد آیت‌الله سید علی قاضی طباطبایی تبریزی در سال ۱۲۴۸ است.

آقا سید علی قاضی در ابتدا تحت تربیت پدر خود بود و از آن طریق به آقا محمد بیدآبادی و در نهایت با مکتب عرفانی صدرالمتالهین آشنا شد بعدها هم تحت اشراف سید احمد کربلایی و احدالعین قرار گرفت و از طریق ملا حسینقلی همدانی و ملا هادی سبزواری در بحر اندیشه ملاصدرا غوطه ور شد. او اعجوبه عرفان قرن چهاردهم شمس بود و به افکار محی‌الدین عربی تعلق خاطر بسیار داشت.

امام خمینی (ره) درباره علامه گفت: «قاضی کوهی بود از عظمت و مقام توحید.»

سید علی؟

سید علی پسر سید حسین قاضی در هفتم فروردین ۱۲۴۸ در شهر تبریز متولد شد. برخی تذکره‌نویسان تاریخ تولد او را نهم اردیبهشت ۱۲۴۵ هم ذکر کرده‌اند. خاندان او از سادات طباطبایی بود.

سید حسین شاگرد آیت‌الله سید محمدحسن میرزای شیرازی ملقب به میرزای بزرگ در حوزه علمیه سامرا بود که با اتمام درسش به تبریز برگشت. از او آثاری چون تفسیر مختصری بر قرآن، تفسیر سوره فاتحه و تفسیر ناتمام سوره انعام باقی مانده است. سید حسین در سال ۱۲۷۵ چشم از جهان فرو بست. جد اعلا سید علی، سید ابراهیم طباطبای نوده امام حسن مجتبی (ع) است.

پدر مادری سید علی، میرزا محسن قاضی تبریزی نام داشت که ایشان نیز از عابدان بود و با ملا هادی سبزواری هم بحث و درس

با رسیدن سید علی به سن خواندن و نوشتن، تحصیل مقدماتی و تفسیر «کشاف» را نزد پدرش آیت‌الله سید حسین طباطبایی آموخت و برای ادامه تحصیل به حوزه علمیه تبریز نزد اساتید میرزی چون میرزا موسی تبریزی از شاگردان شیخ انصاری و سید حسین کوه کمره ای، میرزا محمدعلی قراچه داغی استاد فقه و اصول و علوم تفسیر، میرزا محمدتقی تبریزی متخلص به «نیر» شاعر و استاد ادبیات عرب و زبان فارسی رفت.

او در سال ۱۲۷۴ در ۲۶ سالگی به حوزه علمیه نجف اشرف نزد آیت‌الله سید محمدحسن میرزای شیرازی رفت و از طلاب مکتب نجف شد و در ۲۷ سالگی به درجه اجتهاد رسید.

ازدواج

ایشان چهار بار ازدواج کرد و حاصل این ازدواج‌ها ۱۱ پسر و ۱۵ دختر بود.

مشهورترین فرزندان ایشان که راه پدر را در علم و تقوای در پیش گرفتند سید محمدحسن، سید مهدی، سید محمدعلی نام داشتند. البته یکی از دامادهایش به نام میرزا ابراهیم شریفی نیز در سلوک عرفانی سید علی بود.

سید محمدحسن کتاب بحر المعارف عبدالصمد همدانی را نزد پدر خواند و مجموعه ۱۰ جلدی به نام صفحات من تاریخ الاعلام را نوشت. جلد اول کتاب مشتمل بر اشعار پدر بود و جلد دوم این اثر ۱۰ جلدی به اسم «آیت‌الحق» توسط برادرش سید محمدعلی قاضی نیا استاد دانشکده الهیات تهران به فارسی ترجمه و در سال ۱۳۸۹ در تهران منتشر شد.

سید مهدی هم استاد آیت‌الله حسن حسن زاده آملی بود.

هجرت به نجف

ایشان در نجف در محضر اساتید به نامی چون آیت‌الله محمدکاظم خراسانی ملقب به آخوند خراسانی، میرزا فتح‌الله شریعت اصفهانی ملقب به شیخ الشریعه از رهبران نهضت ضد انگلیسی عراق، میرزا حسین تهرانی، آیت‌الله محمدحسن مامقانی از اساتید برجسته علم رجال، درایه، تراجم و نسب، آیت‌الله سید محمدکاظم یزدی صاحب کتاب «عروه الوثقی»، آیت‌الله فاضل شریانی و میرزا حسین خلیلی تهرانی فقه، اصول، حدیث، تفسیر و دیگر علوم دینی و عقلی را آموخت.

میرزا حسین خلیلی تهرانی استاد اخلاق سید علی قاضی طباطبایی بود.

علامه آیت‌الله سید محمدحسن حسینی طهرانی در خاطره‌ای از قدرت حافظه سید علی قاضی، گفت «مرحوم قاضی در لغت عرب بی نظیر بود. گویند ۴۰ هزار لغت از حفظ داشت و شعر عربی را چنان می‌سرود که اعراب تشخیص نمی‌دادند سراینده این شعر عجمی است.

روزی در بین مذاکرات مرحوم آیت‌الله حاج شیخ عبدالله مامقانی رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ به ایشان می‌گوید: «من آنقدر در لغت و شعر

عرب تسلط دارم که اگر شخصی غیر عرب، شعری عربی بسراید من می فهمم که سراینده عجم است؛ گرچه آن شعر در اعلی درجه از فصاحت و بلاغت باشد.»

مرحوم قاضی یکی از قصائد عربی را که سراینده اش عرب بود شروع بخواندن می کند و در بین آن قصیده از خود چند شعر بالبداهه اضافه می کند و سپس به ایشان می گوید: «کدام یک از اینها را غیر عرب سروده است؟ و ایشان نتوانستند تشخیص دهند.»

مرحوم قاضی در تفسیر قرآن کریم و معانی آن ید طولائی داشت. مرحوم استاد ما علامه طباطبائی می فرمودند: «این سبک تفسیر آیه به آیه را مرحوم قاضی بما تعلیم دادند و ما در تفسیر از مسیر و ممشای ایشان پیروی می کنیم و در فهم معانی روایات وارده از ائمه معصومین ذهن بسیار باز و روشنی داشتند و ما طریقه فهم احادیث را که «فقه الحدیث» گویند از ایشان آموخته ایم.»

سلوک عرفانی

آغاز سلوک سید علی قاضی طباطبایی توسط آیت الله عباس قوچانی و به دست خط مکتوب علامه آیت الله سید محمدحسین حسینی طهرانی این چنین بود.

علامه طهرانی نوشت: «داستان اساتید عرفانی مرحوم قاضی از قرار نقل خودشان بدین طریق بود که استاد اول ایشان، پدرشان آقا سید حسین قاضی و او شاگرد امام قلی نخجوانی و او شاگرد آقا سید قریش قزوینی بودند.

آقا سید حسین قاضی در سامراء تحصیلاتش را نزد میرزای بزرگ فرا گرفت و چون فارغ التحصیل شد و دارای مقامات علمی و فقهی شد، با اجازه مرحوم میرزا به تبریز مراجعت نمود و در تبریز به امور عرفانیه و راه خدا و سیر و سلوک و معرفت از مرحوم امام قلی دستور گرفت، بنابراین مرحوم آقا سید حسین قاضی جامع کمالات علمی و فقهی و عرفانی بود.

روزها به دکان مرحوم امام قلی می رفت و ساعتی می نشست و کسب فیض می نمود.

امام قلی مردی بلند قامت بود و پیوسته حتی در موقع کار و خرید و فروش ساکت بود و در عین وقار و سکوت مشتریان را راه می انداخت و به حوائج شان رسیدگی می کرد.

مرحوم میرزا علی قاضی تا سال ۱۲۷۴ که به نجف اشرف مشرف شدند تحت تربیت علمی و فقهی و عرفانی پدر بزرگوارشان بود و فتح باب عرفانی و کشف امور غیبیه به امر و تحت نظر پدرش بود، اما چون به نجف مشرف شد، پس از یک سال پدرش رحلت کرد و او را در وادی السلام نجف دفن کردند.»

آیت الله العظمی قاضی قبل از ورود به نجف اشرف به وادی سیر و سلوک گام نهاده بودند و این سخن که گاه مطرح می شود که ایشان تا ۴۰ سالگی اهل این راه نبودند قابل پذیرش نیست.

ولی چون مرحوم آیت الله العظمی قاضی به نجف اشرف آمدند، در تحت تربیت مرحوم آیت الحق آقای سید احمد کربلایی طهرانی قرار گرفتند و با مراقبت ایشان طی طریق نمودند.

ایشان سالیان زیادی نیز ملازم و هم صحبت مرحوم حاج سید مرتضی کشمیری بودند، البته نه به عنوان شاگرد بلکه به عنوان ملازم و برای بهره بردن از حالات روحی و تماشای احوال و واردات ایشان و البته در مسلک عرفانیه بین این دو بزرگوار تباینی بعید وجود داشت.

اما اینکه برخی آیت الله العظمی سید علی قاضی را شاگرد سلوکی حاج شیخ محمد بهاری دانستند سخنی بعید و بدون سند است و علامه حسینی طهرانی بر خطا بودن آن تصریح کرده اند.

طی الارض قاضی

علامه آیت الله سید محمدحسین حسینی طهرانی در شرح قدرت طی الارض آیت الله قاضی تعریف کرد: «حجت الاسلام آقای حاج سید محمدرضا خلخالی از علمای نجف اشرف نقل کرد: «کاسبی از کسبه بازار ساعت نجف که به مشهد مقدس مشرف شده بود و مرحوم قاضی را در مشهد دیده بود و از ایشان اصلاح امر گذرنامه خود را خواسته بود و ایشان هم اصلاح کرده بودند.

آن مرد چون به نجف آمد به رفقای خود گفت: «گذرنامه من دچار اشکال بود و در شهربانی درست نمی شد و من برای مراجعت به آقای قاضی متوسل شدم و گذرنامه را به ایشان دادم و ایشان گفتند: «فردا برو شهربانی و گذرنامه ات را بگیر.» من فردای آن روز به شهربانی مراجعه کردم، شهربانی گذرنامه مرا اصلاح کرده و حاضر نموده بود، گرفتم و به نجف برگشتم.

دوستان آن مرد گفتند: «آقای قاضی در نجف بودند و مسافرت نکرده اند.»

آن مرد نزد مرحوم قاضی آمد و داستان خود را مفصلاً برای آقای قاضی گفت و مرحوم قاضی انکار کرده و گفت: «همه مردم نجف می دانند که من مسافرت نکرده ام.»

آن مرد نزد فضلالی آن عصر نجف اشرف چون آقای حاج شیخ محمدتقی آملی و آقای حاج شیخ علی محمد بروجردی و آقای حاج سید علی خلخالی و نظائرهم آمد و داستان را گفت. آنان به نزد مرحوم قاضی آمده و قضیه را بازگو کردند و مرحوم قاضی انکار کرد. و آنها با اصرار و ابرام بسیار مرحوم قاضی را وادار کردند که برای آنها یک جلسه اخلاقی ترتیب داده و درس اخلاق برای آنها بگوید.

در آن زمان، مرحوم قاضی بسیار گمنام بود و از حالات او احدی خبر نداشت و بالاخره قول داد برای آنها یک جلسه درس اخلاق معین کند و جلسه ترتیب داده شد و در ردیف اول، همین افراد به اضافه آقای حاج سید حسن مسقطی و غیرهم در آن شرکت داشتند.

و بعداً در ردیف دوم در زمان بعد، سری دوم حضرت علامه طباطبایی و آقا حاج سید احمد کشمیری و آقا میرزا ابراهیم سیستانی

و اخوی علامه آقای الهی و غیرهم شرکت می کردند.

و در ردیف سوم در زمان بعد، سری سوم حضرت آقای حاج شیخ عباس قوچانی و آقای حاج شیخ محمدتقی بهجت فومنی رشتی و غیرهم از فضلاء نجف اشرف در آن حضور و شرکت داشتند.

شاگردان

آیت الله العظمی قاضی شاگردان معروف و برجسته ای در عرفان و معنویت داشتند که هر کدام جزو مراجع عظام مبرز حوزه های علمیه قم و نجف بودند.

نام برخی از آنان به این شرح است: آیات عظام سید هاشم موسوی حداد، سید حسن مسقطی، شیخ عباس قوچانی، محمدتقی آملی، علامه سید محمدحسین طباطبایی، سید محمدحسن الهی طباطبایی برادر علامه طباطبایی، محمدتقی بهجت، سید یوسف حکیم، سید محمد حسینی همدانی، سید عبدالحسین دستغیب شیرازی، حسینعلی نجابت شیرازی، سید شهاب الدین مرعشی نجفی، سید ابوالقاسم خوئی، سید محمدهادی میلانی، محمدرضا مظفر، سید عبدالاعلی سبزواری، میرزا علی غروی علیاری، حاج ابوالفضل خوانساری، عبدالحسین حجت انصاری، محمدابراهیم شریفی زابلی، علی اکبر مرندی و آیت الله سید عبدالکریم کشمیری.

آثار

از آیت الله سید علی قاضی طباطبایی تیریزی آثاری چون تفسیر قرآن کریم از آغاز تا آیه ۹۱ سوره انعام، اشعار متعدد از جمله چکامه غدیریه، نامه هایی که به شاگردان و دوستانش نوشتند و حواشی بر کتاب ارشاد مفید و تعلیقات بر مثنوی و فتوحات مکیه باقی مانده است.

ایشان به برخی شاگردان برگزیده خود فتوحات تدریس می فرمودند و به بعضی از شاگردان نظیر مرحوم قوچانی توصیه کردند کتاب شرح منظومه را تدریس نمایند.

کرامت ها

آیت الله سید علی آقا قاضی طباطبایی در عرفان از طریق و روش ملا حسینقلی همدانی پیروی کرد و رسیدن سالک به مقام توحید را بدون پذیرفتن ولایت ائمه اطهار و حضرت زهرا(س) امکان پذیر نمی دانست. در طریقت عرفانی ایشان خواندن نماز اول وقت با خضوع و خشوع، توسل به امام حسین(ع)، انتخاب استاد، انجام مستحبات و رفتن به زیارت قبور جایگاه مهمی داشت.

رساله سیر و سلوک بحرالعلوم را بهترین کتاب عرفانی می دانست و روش احراق را به نیل به مقامات الهی توصیه می کرد. آیت الله محمدحسن تهرانی ملقب به آقابرگ که سالها با سید علی قاضی دوستی و مراوده داشت او را با صفاتی چون استقامت، کرامت و شرافت ستوده است. سید علی قاضی استقامت در طلب خداوند را عامل درک اسم اعظم و لایق اسرار ربوبی شدن می دانست. ایشان در عین فقر و ساده زیستی، با ریاضت های سخت و غیر شرعی مخالف بود و اعتقاد داشت که سالک باید به جسمش هم رسیدگی کند، زیرا جسم مرکب روح است از این رو به وضع ظاهری خود اهمیت می داد و معمولا عطر می زد و لباس سفید و تمیز می پوشید و به حسن خلق و نیکوکاری سفارش می کرد.

از آیت الله قاضی کراماتی همچون طی الارض، میراندن مار با استفاده از نام الممیت خداوند، زنده شدن مرده به دعای وی، خبر دادن از احوال و افکار و حالات و افعال اشخاص، خبر دادن از آینده از جمله خبر از مرجعیت آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی، پیش بینی زمان درگذشت خود و ساطع شدن نور از وی در حال نماز نقل شده است.

وصیت نامه

آیت الله سید علی قاضی طباطبایی یکسال قبل از رحلت در ۷۶ سالگی وصیت نامه ای به این شرح نوشت: «و بعد، وصیت از جمله سنن لازمه است و بنده عاصی علی بن حسین الطباطبایی چندین مرتبه وصیت نامه نوشته ام و اینکه در این تاریخ که روز چهارشنبه دوازدهم ماه صفر سنه ۱۳۶۵ است و این وصیت نامه دو فصل است: یک فصل در امور دنیا، فصل دیگر در امور آخرت است.

مقدم دارم ذکر دنیا را چنان که حق - تبارک و تعالی - در خلقت و ذکر آخرت مقدم داشته است. دیگر آنکه از جمله قروض ۵۰ تومان است که مال الوصیه علیین رتبت حاج سید قریش قزوینی است و بعد از ایشان به حاجی امام قلی رسیده است و از حاجی قلی به والد حقیر رسیده است - رضوان الله علیهم اجمعین.

این وجه باید در دست کسی که اهلیت آن را داشته باشد برسد که در دهه محرم از فایده شرعیه آن عزاداری بکند، چیزی از آن به روضه خوان برسد به چای و قهوه و امثال این صرف نشود ان شاءالله تعالی.

و اگر شخص دیگری را معرفی کردم در حاشیه همین وصیت نامه می نویسم و بعد از این اگر تغییر و تبدیل به نظر رسید در ذیل ورقه نوشته می شود.

و فصل دوم در امور آخرت و عمده آنها توحید است. خدای تعالی می فرماید: «ان الله لا یغفر ان یشرك به و یغفر ما دون ذلک لمن یشاء» (نساء ۴۸) همانا خداوند شرک به خود را نمی بخشد و جز آن را برای هر که بخواهد می بخشد و این مطلب حقیقتش به سهولت به دست نمی آید و از اولادهای بنده کسی تا حال مستعد تعلیم آن ندیده ام و از رفقا هنوز وصی آخرتی معین نکرده است که شما را به پیروی او امر کنم.

اما وصیت های دیگر، عمده آنها نماز است. نماز را بازاری نکنید، اول وقت به جا بیاورید با خضوع و خشوع. اگر نماز را تحفظ کردید، همه چیزتان محفوظ می ماند و تسبیحه صدیقه کبری سلام الله علیها و آیت الکرسی در تعقیب نماز ترک نشود. واجبات است و در مستحبات تعزیه داری و زیارت حضرت سیدالشهداء مسامحه ننمایید و روضه هفتگی ولو دو سه نفر باشد، اسباب گشایش

امور است و اگر از اول عمر تا آخرش در خدمات آن بزرگوار از تعزیت و زیارت و غیرهما به جا بیاورید، هرگز حق آن بزرگوار ادا نمی شود و اگر هفتگی ممکن نشد، دهه اول محرم ترک نشود. دیگر آنکه اگرچه این حرف ها آهن سرد کوبیدن است ولی بنده لازم است بگویم اطاعت والدین، حسن خلق، ملازمت صدق، موافقت ظاهر با باطن و ترک خدعه و حيله و تقدم در سلام و نیکویی کردن با هر بر و فاجر، مگر در جایی که خدا نهی کرده. اینها را که عرض کردم و امثال اینها را مواظبت نمایید. الله الله که دل هیچ کس را نرنجانید. تا توانی دلی به دست آور/ دل شکستن هنر نمی باشد

درگذشت

سالک إله آیت الله سید علی قاضی طباطبایی در هفتم بهمن ۱۳۲۵ بر اثر بیماری استسقا که موجب عطش فراوان به دلیل بیماری هایی چون دیابت یا مشکلات صفراوی و کلیوی ایجاد می شود، درگذشت. سید جمال الدین گلپایگانی بر او نماز خواند و در وادی السلام نجف نزدیک مقام امام زمان(عج) در کنار پدرش به خاک سپرده شد

خاطره مرگ

سید عبدالحسین قاضی نوه آیت الله قاضی نوه و زمان رحلت این عالم وارسته و سالک إله را این طور شرح کرد: «ایشان مدتی بیمار بودند. یک شب به پدرم که در آن زمان ۲۰ ساله بودند می گویند که امشب خواب و بیدار باش. پدرم هم متوجه نمی شود که جریان چیست. ایشان نقل می کند که ساعتی از نیمه شب آقای قاضی او را صدا می زنند و رو به قبله دراز می کشند و می گویند من در حال مرگ هستم و به او سفارش می کنند که همسر و بچه های دیگرشان را بیدار نکند و تا صبح بالای سرشان بنشیند و قرآن بخواند.

پدرم می گوید علی رغم این که اگر کسی بداند که پدرش در حال مرگ است و هیچ نگوید، سخت است، اما من این موضوع را با کمال آرامش پذیرفتم و به کسی هیچ نگفتم و پیش او نشستم. آقای قاضی به من فرمودند که دارم راحت می شوم و این راحتی از طرف پاهایم شروع شده و به طرف بالا می آید.

سپس فرمودند فقط قلبم درد می کند بعد فرمودند که رویم را بیوشان، من هم روی صورت شان را پوشاندم و ایشان از دنیا رفتند. من بدون هیچ دغدغه و اضطراب تا صبح پیش ایشان نشستم و قرآن خواندم تا آن که هنگام اذان صبح شد و خانواده آمدند و پرسیدند که جریان چیست و من هم گفتم که پدر فوت شده است و فریاد و سر و صدا از اهل خانه بلند شد و در آن لحظه تازه متوجه تصرف او شدم و فهمیدم چه اتفاقی افتاده است و از مرگ پدرم بسیار متأثر شدم.»

آیت الله قاضی طباطبایی توسط شخصی به نام آقا یحیی که اصلاً در طول عمر ایشان را ندیده بود و نمی شناخت، کفن و دفن. آقا یحیی چگونگی مامور شدن به انجام این کار را به دیدن امام حسین (ع) در خواب و امر شدن به این کار تعریف کرد.

سخن بزرگان

امام خمینی (ره) درباره علامه قاضی فرمودند: «قاضی کوهی بود از عظمت و مقام توحید.» علامه طباطبایی درباره ایشان گفت: «ما هر چه داریم، از مرحوم قاضی داریم. چه آنچه را که در حیاتش از او تعلیم گرفتیم و از محضرش استفاده کردیم، چه طریقی که خودمان داریم، از مرحوم قاضی گرفته ایم.» علامه سید محمدحسین حسینی طهرانی نیز درباره اش نوشت: «استاد ما نسبت به استاد خود مرحوم قاضی علاقه و شیفتگی فراوانی داشت و حقا در مقابل او خود را کوچک می دید؛ و در چهره مرحوم قاضی یک دنیا عظمت و ابهت و اسرار و توحید و ملکات و مقامات می جست.»

آیت الله سید هادی خسروشاهی از علامه طباطبائی نقل کرد: «کتابهای معقول را خواندم ولی وقتی خدمت سید علی آقا قاضی رسیدم فهمیدم که یک کلمه هم نفهمیدم.»

دکتر سید مرتضی مطهری هم به نقل از علامه طباطبایی گفت: «زمانی که ما اسفار اربعه می خواندیم، در تلقی درس کوشش فراوانی داشتیم و در موقع تقریر مباحث نیز زحمت بسیاری می کشیدیم. به سبب وجود این تلاشها به تدریج این توهم پدید آمد که اگر آخوند (ملاصدرا) زنده شود و بخواهد مطالب خود را به این ترتیبی که من تقریر می کنم، بنویسد، یقیناً نخواهد توانست. این توهم به قوت خود باقی بود تا این که مقدمات تشریف مان به محضر سید علی آقا قاضی طباطبایی فراهم آمد و توفیق بهره بردن و استفاده از محضر ایشان را یافتیم.

ایشان با اینکه تخصص اصلیش عرفان بود و در فلسفه به اندازه عرفان تخصص نداشت، وقتی که بحث از وجود و ماهیت و اصالت وجود و اعتباریات ماهیت به میان می آمد، مطالب و دقایقی ارائه می کرد که تا آن زمان آنها را از کسی نشنیده بودیم. آن زمان بود که فهمیدم از اسفار یک حرف را هم نفهمیده ام.»

منابع:

معلم حبیب آبادی، ج ۵، ۱۴۷۴

معلم حبیب آبادی، ج ۳، ص ۱۰۳۰

آقا بزرگ طهرانی، ج ۱، قسم ۲، ص ۵۲۹

حسینی طهرانی، ۱۴۲۳ ب، ص ۳۲-۳۴، یادنامه عارف کبیر، ص ۶

آشتیانی & سید جلال الدین، شرح مقدمه فیصری بر فصوص الحکم

ایسنا